

UUT'T OLDE VODDEN

Ai smaarns kiekt in de loch
En de wéerteikens bezeet,
Zo't uutspansel heb af ezoch,
Kôj wet'n hoê tmet wéer geet.
Bunt de donderkôppe moor klein
En stekt dee neet had af,
Vetoont ze neet de grilge lijn
Dee altied ut onweer an gaf,
Dan wet iej dat tat onweer
Vandâge nog wel uut blif,
Toch, binnenkot kumpt een keer
Umdat'tweerteiken ut an gif.
As dee kôppe d'loop van de dag
An de bôvenkante witter wod,
Liek'tok of ze krieght krach,
En geet tat taamluk vlot,
Dan kon ter bes van kom'n
Dat tat al in de nôanach,
Slôpend hait ens neet venom'n
Ut eerste schoer al brach.

Ai tzo in de maarntied bekiect.
Ast buuten nog wat heîug is
Kant't wèen dat ut soms liekt
Oft onder an de loch is mis!
Iej zeet ast ware nbanke dan
Vlak bôven de grond, wiet vot,
En veurn banke door wet ie van
Daj doorveur oppas'n mot.
nBanke moj in de gate holn,
Kump e hoger; wat noa bôven?
Och, asse vot zakt zo ai woln
Zal de zonne weer goan stôven,
Moor is zon banke noa een uur
Beslis iets um-hoge egoan
Dan wet iej wel heel sekuur
tIs met tmooit weer gedoan!

Wat bunt dee donderkôppe mooi!
Ze schittert in de loch,
Méer wolke bunt van goed allooi
Moor donderkôppe wint ut toch
Zee blinkt ok as'n spiègel hoas
Zit boordevol electriciteit,
En as z'ontlaad met vól geroas
Dan is tat ech gin kleinugheid.
Van de wolke vlug tan nvonke af,
Dee wod nôa d'eerde estuurd,
Iej wet, en ai tzeet stôøj paf
Dat zon reis moor effen duurt!
Vól gawwer geet't as ut geluud,
tScheurt de luch dan uut mekaar,
Ieder dee tvan kotbiej zuut
Vindt'nzwoor schoër slim naar!

tBreg meestied hier vôle ans
Dat wikk vas neet weerleggen,
En dat't enorm lawaai gif mangs
Door kôj „donder” op zeggen!

Neet allêne in de zommer
Aw met hitte wodden bezoch,
Ok swinters in kelte en kommer
Zit'ndonderkop wel an de loch.
Zôn donderkop is'n teiken dan
Dat ter snee zal goan val'n,
Biej'sneebuuj dr wet ie van
Zal mees gin onweer knallen;
Toch kump ut enkel wel veur
Daj ndondersheurtlag dan ,
Moor doormet wod de witte fleur
Toch tenauwernood vesteurd!
As trus duuzende wôlkskus zit
And de loch; wie zek hamerslag,
Rieje an rieje zo int gelid,

Dan rêgent'tmet de derde dag.
As de zwaluw leege scheert
Oaver de weiën ent water,
Kinder wildrug bunt en bleert,
Dan kump ter een dag later
Hier rêgen zo is ons eleerd,
Met wak zegge sloak ging flater.
As de hoènder vól reütlen zôlt,
Ut peerd zich te weltren lig
Wet ie, as ter noew rêgen vól
Dr hups gelp weer is in zich!
Zit'nregebôge an de loch
De nô-kommende dag rêgent ut
nôg.

Mien tante hier in Vodden
Wonen kot bie Baarnsen de smid,
Wis ok wels wat weer tzol wod'n
tSloëg vake in as'n hit!
Baarnsen zol in zn smederieje
En doorbuuten in zn tuûn
Soms fluiten hoas dhêle dag!
Hadde us weer dee fluiterieje
Dan wis zee wat dat beduûn!
As zum zo heurn, en lopen zag
Zei zee: „Ut lóp weer mis!”
Want 'twas veur eur een hint,
Kot trop, dat was gewis,
Wodn'trouw weer; rêgen en wind!

Wéer-teikens bunt tr ôveral zat
An de loch moor ok de eerde!
Ai der goed op let wet ie asdat
Zee hebt tóch éénuge weerde!